

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **V. B.**, narozen X
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Borisem Vágnerem
sídlem třída Kpt. Jaroše 19, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Celní úřad pro Zlínský kraj**
sídlem Zarámí 4463, 760 01 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2020, č. j. 1129-40/2020-640000-4,

takto:

- I. Rozhodnutí Celního úřadu pro Zlínský kraj ze dne 12. 5. 2020, č. j. 1129-40/2020-640000-4, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to k rukám JUDr. Borise Vágnera, advokáta se sídlem třída Kpt. Jaroše 19, 602 00 Brno, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 15. 6. 2020 doručenu zdejšímu soudu téhož dne domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2020, č. j. 1129-40/2020-640000-4 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 101 a 181 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „daňový řád“) zamítl návrh žalobce na zastavení daňové exekuce příkázáním jiné peněžité pohledávky nařízené exekučním příkazem ze dne 8. 1. 2020, č. 1864002020/8, č. j. 1129-2/2020-640000-42 (dále též „exekuční příkaz č. 1“), a exekučním příkazem ze dne 24. 1. 2020, č. 1864002020/10, č. j. 1129-2/2020-640000-42 (dále též „exekuční příkaz č. 2“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce úvodem rozsáhle shrnul průběh dosavadního řízení. Napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné a nesprávné. V rámci vymezení žalobních bodů předně poukázal na zásadu vstřícnosti dle § 6 odst. 4 daňového řádu a výklad pojmu dobré mravy, čímž se snažil argumentovat k otázce, za jaké situace je vznesení námítky promlčení zjevným zneužitím práva ve smyslu § 8 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku.
3. Žalovaný se ve svém postupu dopustil zjevných procesních pochybení, zejména v poučení obou exekučních příkazů. Ta obsahují informaci o tom, že proti exekučním příkazům nelze uplatnit opravné prostředky, nicméně dle § 178 odst. 2 ve spojení s § 102 odst. 1 daňového řádu má takové rozhodnutí obsahovat poučení, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je tak možno učinit, u kterého správce se odvolání podává, spolu s upozorněním na případné vyloučení odkladného účinku. Vedle toho pokládá za nesprávné konstatování žalovaného, že výzva ze dne 5. 2. 2020, v níž stanovil žalobci osmidenní lhůtu k prokázání jeho tvrzení uvedených v námítce ze dne 15. 1. 2020, byla úkonem nad rámec jeho zákonných povinností. K tomu mu byla poskytnuta lhůta kratší, než je stanovena daňovým řádem. Tato výzva ze dne 5. 2. 2020 měla vycházet z § 112 odst. 2 daňového řádu. V důsledku toho není možné akceptovat konstatování žalovaného o nemožnosti přihlížet k později tvrzeným skutečnostem po uplynutí určené osmidenní lhůty. Žalobci poskytnuté lhůty nebyly ani přiměřené, pokud mu jednou byla stanovena lhůta 8 dnů, zatímco v jiném případě 30 dnů.
4. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné, neboť se žalovaný nikterak nevyjádřil k vznesené námítce promlčení, tj. nevypořádal se s žalobcovou argumentací obsaženou v návrhu na zastavení exekuce. Odkaz žalovaného na žalobu, kterou vůči žalobci podal v rámci soukromoprávního řízení, není případný. Hodnocení námítky promlčení jako zjevného zneužití práva odůvodněného jinými skutečnostmi, které však žalovaný ve svém rozhodnutí neuvedl, není rovněž správný postup. Žalovaného argumentace je opakovaně založena na vysoké míře pouhých spekulací.
5. Dospěl-li žalovaný k závěru o neunesení svého důkazního břemene, ačkoliv žalobce upřesnil svou procesní obranu a doplnil ji o konkrétní důkazní návrhy, měl v intencích práva na spravedlivý proces žalobce vyzvat a poučit ho o riziku neunesení důkazního

břemene. Správce daně má poučovací povinnost vůči osobám zúčastněným na správě daní. Žalobce naopak specifikoval navrhované důkazy tak, jak bylo v jeho možnostech, na výzvu žalovaného ze dne 23. 3. 2020 odkázal na příkaz k domovní prohlídce a prohlídce jiných prostor ze dne 13. 10. 2014 a na protokol o provedení domovní prohlídky ze dne 16. 12. 2014. Nesouhlasí proto se žalovaným, že neoznačil, co konkrétně má žalovaný vyhledat. Důvodně očekával, že žalovaný využije jemu dané pravomoci vyžádat si příslušné dokumenty. Žalovaný opomněl a vůbec se nevypořádal s důkazním návrhem v podobě protokolu o provedené domovní prohlídce ze dne 16. 12. 2014. K druhému z žalobcových návrhů (příkaz k domovní prohlídce a prohlídce jiných prostor ze dne 13. 10. 2014) žalovaný bez dalšího zdůvodnění uvedl prostou pochybnost, že by v něm stěžít nalezl potřebné důkazy svědčící tvrzení o neexistenci či započtení vzájemných pohledávek. Obdobné závěry činí o výpovědích žalobce v rámci trestního řízení ke specifikaci nároku na náhradu škody. K žalovanému uvedenému nahlédnutí do spisového materiálu žalobce poukázal na omezení způsobená nouzovým stavem, která mu toto znemožňují.

6. Rozporuje závěr žalovaného o rozporu vznesené námitky promlčení s dobrými mravy a sledování nepoctivého záměru představujícího tzv. zneužití práva v případě námitky promlčení. Dle žalobce si je žalovaný vědom uplynutí promlčecí doby minimálně ve vztahu k promlčení nároku na zaplacení kupní ceny za převod obchodního podílu, o čemž svědčí i podaná poddlužnická žaloba týkající se pouze exekučního příkazu ze dne 24. 1. 2020, nikoliv ze dne 8. 1. 2020. Žalobce je přesvědčen, že k promlčení pohledávky došlo a jím vznesenou námitku promlčení nelze považovat za zneužití výkonu práva ze strany žalobce, neboť nekonal ničeho, na základě čehož by žalovanému bránil uplatnit nároky dříve než po uplynutí zákonné promlčecí doby. Žalovaný ani neuvedl žádné konkrétní a výjimečné okolnosti, pro které by se námitka promlčení mohla přičít dobrým mravům.
7. Žalobce je přesvědčen rovněž o tom, že veškerá jeho podání je nutné vztáhnout k oběma exekučním příkazům, a to s ohledem na charakter smluvní pokuty, což žalovaný rozporuje. Jím učiněná podání tak pokládá za učiněná vůči oběma exekučním příkazům.
8. Odůvodněné vznesení námitky promlčení je jiným důvodem, pro který nelze dle § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu v daňové exekuci pokračovat, k čemuž žalobce cituje obsáhle související judikaturu. Žalovaný měl zohlednit obsah samotného návrhu na zastavení exekuce, a nikoliv jej formalisticky odmítnout, došlo-li v něm ke zjevnému administrativnímu pochybení spočívajícímu v odkazu na písm. b) namísto písm. i) odkazovaného ustanovení § 181 odst. 2 daňového řádu.
9. Žalovaný se rovněž dopouští dezinterpretace tvrzení žalobce, k čemuž žalobce uvádí několik příkladů takového postupu.
10. Výzva žalovaného ze dne 23. 3. 2020, zda se jedná o odvolání proti rozhodnutí o námitce nebo o návrh na zastavení daňové exekuce, neměla opodstatnění, jelikož proti rozhodnutí o námitce nejsou přípustné opravné prostředky, tedy ani odvolání. Ze závěrečného návrhu v tomto podání je nadto zřejmé, že se jedná o návrh na zastavení daňové exekuce.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný se k žalobnímu návrhu vyjádřil podáním ze dne 11. 8. 2020. Napadené rozhodnutí je pečlivě odůvodněno a žalobce svými námitkami napadá i pochybení, která nemohou být předmětem projednávané žaloby.

12. V dané věci se nejedná o rozdílné výklady právního předpisu, ale o dva právní názory, proto žalobcem uvedená zásada vstřícnosti nebyla porušena. Nezpochybňuje možné promlčení jednoho ze závazků žalobce (kupní ceny za převod obchodního podílu), avšak v případě vznesené námitky promlčení jde ze strany žalobce o zneužití práva a námitka promlčení exekvovaného závazku je tak v rozporu s dobrými mravy.
13. Žalobci se dostalo řádného poučení. Jím uváděné náležitosti poučení se týkají odvolání, nikoli dalších možných opravných či dozorčích prostředků, resp. možnosti podat námitku. Stejně tak není důvodná ani argumentace ohledně lhůty k doplnění námitky, neboť skutečnost, že žalobce v podané námitce svá tvrzení ohledně neexistence předmětné jiné peněžité pohledávky ničím nedoložil, ani k tomu nenavrhl žádných důkazů, projednání námitky nebrání. Je přesvědčen, že jeho postup v souvislosti s vydáním výzvy k prokázání tvrzení byl postupem nad rámec jeho povinností. Žalobce vytýká žalovanému údajné nedostatky v řízeních, resp. v rozhodnutích, která nejsou předmětem této žaloby. Žalobce ani proti exekučním příkazům, ani proti rozhodnutí o námitce nepodal správní žalobu.
14. Ohledně námitky nedostatečného odůvodnění žalobce opomíjí další obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť cituje toliko jednu větu, kterou vytrhává z kontextu. Žalovaný se přitom k námitce promlčení vyjádřil opakovaně a uvedl, proč tuto námitku považuje za vznesenou v rozporu s dobrými mravy a jako zneužití práva. Vytýkané nedostatky rozhodnutí o námitce nejsou předmětem této žaloby.
15. Řízení o návrhu na zastavení exekuce je ovládáno dispoziční zásadou a žalovaný není oprávněn (povinen) z vlastní iniciativy doplňovat či zjišťovat skutkový stav či navrhopvat další důkazy. Návrh žalobce je natolik nekonkrétní, že nutí žalovaného, aby opatřoval a vyhledával důkazy za žalobce. Žalobci poskytnutá lhůta byla dostatečná a byl oprávněn nahlédnout do předmětných soudních spisů. V případě příkazu k domovní prohlídce a protokolu o provedení domovní prohlídky je žalovaný přesvědčen, že tyto listiny nemohou představovat důkaz o započtení pohledávek žalobci vůči dlužníkovi, již jen proto, že nebyly vyhotoveny žádnou ze stran smlouvy. Poukázal také na rozpory v argumentaci žalobce, který nejdříve tvrdil, že pohledávka zčásti zanikla, následně hovořil o jejím úplném zániku, a nakonec o tom, že ani nikdy nevznikla.
16. Dle žalovaného správnímu soudu nepřísluší zkoumat, zda je pohledávka promlčena, resp. zda je námitka promlčení vznesena v rozporu s dobrými mravy a je jí sledován nepoctivý záměr, nýbrž může zkoumat to, zda byl žalovaný oprávněn si o této otázce učinit úsudek sám. V řízení dosud nebylo prokázáno, že k promlčení došlo. O tomto by mělo být rozhodnuto v rámci již vedených řízení u jiných soudů.
17. Ve vztahu k námitce týkající se účinků podané námitky a souvisejících podání vůči exekučním příkazům žalovaný uvedl, že mu není zřejmé, jaké právo žalobce bylo touto námitkou postiženo, neboť v napadeném rozhodnutí již vycházel z toho, že žalobce rozšířil svým podáním ze dne 20. 4. 2020 svůj návrh na zastavení daňové exekuce na oba exekuční příkazy.
18. Žalovaný je přesvědčen o oprávněnosti svého nároku, proto se jej domáhá soudně, přičemž zde není důvod pro zastavení daňové exekuce dle § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu. Stejně tak není důvodná ani námitka týkající se dezinterpretace tvrzení žalobce.
19. Nelze mu vytýkat ani vydání výzvy k upřesnění podání žalobce, které bylo plně v souladu s daňovým řádem a žalobce přehlédl obsah poučení, v němž uvedl, že jeho podání bude

posouzeno jako návrh na zastavení exekuce, nevyjádřili se žalobce v určené lhůtě. I případná nečinnost žalobce by pro něj neznamenal žádnou újmu.

IV. Další procesní vyjádření

20. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou ze dne 24. 9. 2020, v níž rozporoval jednotlivá tvrzení žalovaného a zopakoval celou řadu svých argumentů obsažených již v žalobním návrhu. Jednání žalobce v rozporu s dobrými mravy nebylo prokázáno bez důvodných pochybností. Není mu ani zřejmé, proč jej žalovaný informoval o podané poddlužnické žalobě až v napadeném rozhodnutí, zatímco vůči němu adresoval dva další úkony po podání žaloby a před vydáním napadeného rozhodnutí. Žalovaný by měl vyvinout maximální úsilí, aby zjistil skutkový stav bez důvodných pochybností, tj. měl by vyhledávat a zohledňovat důkazy bez ohledu na návrhy žalobce, a to jak ve prospěch, tak v neprospěch. Ustanovení § 92 odst. 2 daňového řádu se použije i v případě daňové exekuce. Dále mu není zřejmé, na základě čeho žalovaný dovozuje, že by správní soud nebyl oprávněn posuzovat promlčení pohledávky, resp. soulad námítky promlčení s dobrými mravy.
21. V reakci na repliku žalobce žalovaný v podání ze dne 9. 11. 2020 konstatoval toliko opakování či polemizování s jeho názorem ve vyjádření a k tomuto podání připojil nepravomocný rozsudek ve věci poddlužnické žaloby (rozsudek Okresního soudu ve Zlíně ze dne 16. 10. 2020, č. j. 36 C 63/2020-163).
22. Následně žalovaný podáním ze dne 12. 1. 2021 zaslal zdejšímu soudu již pravomocný rozsudek Okresního soudu ve Zlíně ze dne 16. 10. 2020, č. j. 36 C 63/2020-163, a pravomocný rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 12. 2020, č. j. 60 Co 266/2020-199, ve věci tzv. poddlužnické žaloby. Žalovaná částka byla plně uhrazena.
23. Žalobce dne 10. 2. 2021 adresoval soudu podání označené jako „upřesnění žalobního návrhu ze dne 15. 6. 2020 a návrh na doplnění dokazování“. S ohledem na vykonání trestu propadnutí majetku vůči R. B., jehož právním nástupcem je Česká republika zastoupená Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových neměla být daňová exekuce příkazání jiné peněžité pohledávky vůbec zahájena. V rozsahu přechodu tvrzené pohledávky na zaplacení kupní ceny za převod obchodního podílu a na zaplacení smluvní pokuty ke dni 8. 6. 2017 totiž R. B. pozbyl postavení věřitele vůči žalobci. V této souvislosti poukázal na vedené soudní řízení u krajského soudu pod sp. zn. 18 Cm 99/2020. Vůči žalobci jsou tak vedena dvě různá řízení. Tyto skutečnosti nemohl přitom namítat dříve, neboť o nich nevěděl. Učinil rovněž důkazní návrh obsahem spisu soudního řízení pod sp. zn. 18 Cm 99/2020. Vedle toho se domnívá, že je nezpůsobilým adresátem exekučního příkazu na zaplacení smluvní pokuty, která ke dni právní moci rozsudku o propadnutí majetku přešla do vlastnictví českého státu. Spornou je proto dle žalobce otázka osudu pohledávky ze smluvní pokuty po dni 8. 6. 2017, která dle žalobce sdílí stejný osud jako pohledávka na zaplacení kupní ceny, která přešla na stát. Jediným teoretickým oprávněným subjektem, který by mohl uplatňovat nároky plynoucí ze smlouvy o převodu obchodního podílu ze dne 24. 10. 2012 je Česká republika – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových. Žalovaný proto nebyl oprávněn vést daňovou exekuci příkazáním jiné peněžité pohledávky vůči žalobci na základě exekučního příkazu ze dne 24. 1. 2020 ani v rozsahu tvrzené pohledávky ze smluvní pokuty vzniklé ode dne 9. 6. 2017. K tomuto by měl soud přihlédnout z úřední povinnosti.

24. Podáním ze dne 16. 8. 2021 žalovaný zaslal zdejšímu soudu usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 3. 8. 2021, č. j. 20 Cdo 928/2021-293, ve věci tzv. poddlužnické žaloby. Posléze v podání ze dne 7. 10. 2021 zaslal usnesení krajského soudu ze dne 5. 10. 2021, č. j. 60 Co 266/2020-315, ve věci žaloby pro zmatečnost. Vyjádřením ze dne 16. 11. 2021, žalovaný reagoval na upřesnění žalobního návrhu žalobce ze dne 10. 2. 2021. Část I. tohoto podání (exekucí podléhá pohledávka, která žalovanému nepřísluší, neboť přešla na stát) pokládá za nepřipustné rozšíření žaloby. Předmětem této žaloby není ani žádný z obou exekučních příkazů. Žalovaný nadto dosavadní průběh soudních řízení o podané poddlužnické žalobce zohlednil i ve svém řízení a dne 4. 11. 2021 vydal rozhodnutí pod č. j. 2806-6/2021-640000-42, jímž předmětnou daňovou exekuci zcela zastavil, neboť kupní cena a její příslušenství za převod obchodního podílu přešla spolu se smluvními pokutami vzniklými do 8. 6. 2017 na Českou republiku zastoupenou Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových. Ve vztahu k exekučním příkazem postižené pohledávce smluvní pokuty vzniklé od 9. 6. 2017 poukázal na dříve zasláné rozhodnutí soudů. Naposledy ve věci rozhodoval Ústavní soud, který usnesením ze dne 9. 11. 2021, sp. zn. III. ÚS 2794/21, ústavní stížnost žalobce odmítl. Uzavřel, že z moci úřední zastavil daňovou exekuci nařízenou exekučním příkazem ze dne 8. 1. 2020, zatímco v případě daňové exekuce nařízené exekučním příkazem ze dne 24. 1. 2020 byl v dosud podané poddlužnické žalobě plně úspěšný, přičemž zejména na základě této skutečnosti odmítá tuto daňovou exekuci zastavit.
25. Na posledně zmíněné vyjádření žalovaného žalobce reagoval podáním ze dne 21. 12. 2021. Rozporoval v něm zejména žalovaným tvrzenou nepřipustnost Části I. podání ze dne 10. 2. 2021. Sám žalovaný de facto sám potvrzuje opodstatněnost námitek ze strany žalobce, pokud nakonec vydal rozhodnutí o zastavení daňové exekuce.

V. Posouzení věci krajským soudem

26. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná**.
27. Soud po posouzení obsahu správního spisu dospěl k závěru, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal se všemi odvolacími důvody a napadené rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné.

K žalobní legitimaci žalobce a dotčení jeho práv

28. S napadeným rozhodnutím se pojí sama o sobě otázka možnosti zastavení exekuce k návrhu poddlužníka, který sám není povinným v exekuci, a dotčení práv žalobce. Z principu poddlužnického vztahu v rámci příkázání pohledávky vyplývá vztah oprávněného a poddlužníka pouze ve vztahu k příkázané pohledávce, nikoliv k samotnému předmětu exekuce. Tomu odpovídá i speciální úprava výkonu rozhodnutí prostřednictvím příkázání pohledávky.
29. výkon rozhodnutí příkázáním pohledávky vytváří právní vztah mezi oprávněným z exekvované pohledávky a dlužníkem povinného, tzv. poddlužníkem, v němž je poddlužník exekučním příkazem zavázán plnit pohledávku, kterou má vůči němu jinak

povinný, oprávněnému namísto povinnému. Specifikem takového vztahu je sice vznik povinnosti poddlužníka plnit oprávněnému z exekvované pohledávky, ale zároveň nemožnost přímé vykonatelnosti pohledávky oprávněným vůči poddlužníkovi.

30. V případě daňového řádu tomu odpovídá § 186 odst. 3 daňového řádu, který představuje *lex specialis* vůči obecné opravě vymáhání daňových nedoplatků a dle *kterého „Nesplní-li poddlužník povinnost stanovenou mu exekučním příkazem a zákonem řádně a včas, má správce daně nárok na její splnění z prostředků tohoto poddlužníka; tento nárok správce daně uplatní podáním žaloby k soudu.“*
31. Jinými slovy, pokud poddlužník dobrovolně nesplní svůj závazek vůči povinnému po vydání exekučního příkazu oprávněnému, a je lhostejné z jakých důvodů, resp. jaké důvody pro nesplnění závazku oprávněnému sdělí (pokud nějaké), jedinou možností oprávněného, jak se domoci plnění, je podání tzv. poddlužnické žaloby k civilnímu soudu.
32. Zároveň jakýkoliv úsudek, který by si oprávněný, v tomto případě orgán daňové správy, učinil o důvodech, pro které poddlužník neplní příkázanou pohledávku a které by poddlužníku (bez ohledu na formu) sdělil, nemá vliv na přímou vykonatelnost exekvované pohledávky za poddlužníkem a ani na pohledávku povinného samotnou.
33. Výjimku tvoří samozřejmě případy, kdy by oprávněný poddlužníku vyhověl a z jím sdělených důvodů by exekuci příkázáním pohledávky zastavil.
34. Zdejší soud se v obecné rovině ztotožňuje se závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který je uveden v rozsudku ze dne 18. 5. 2010, č. j. 5 Afs 33/2008-180, a to: *„I. Práva dlužníka povinného (poddlužníka) mohou být dotčena rozhodnutím o zamítnutí námitky proti exekučnímu příkazu [§ 73 odst. 6 písm. a) a § 73 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků] jen za předpokladu, že existuje jeho závazek vůči daňovému dlužníku, který byl postižen exekučním příkazem. Pokud žalobce založí žalobu toliko na tvrzení, že není poddlužníkem, musí být žaloba odmítnuta dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.“*
- II. *Námitku týkající se existence závazku poddlužníka vůči daňovému dlužníku, případně jeho promlčení, může poddlužník uplatnit pouze v řízení o poddlužnické žalobě dle § 315 o. s. ř.“*
35. Soud nijak nepopírá existenci rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pob. Olomouc, ze dne 8. 8. 2019, č. j. 65 Af 37/2018–65, ve kterém se Krajský soud v Ostravě – pob. Olomouc, vymezil proti názoru rozšířeného senátu, který označil s ohledem na přijetí daňového řádu za překonaný. Podle názoru zdejšího soudu se nicméně Krajský soud v Ostravě – pob. Olomouc nevypořádal s charakterem poddlužnického vztahu a dopady tohoto vztahu na probíhající exekuci a možnosti daňové správy rozhodovat o zastavení exekuce.
36. Z povahy poddlužnického vztahu a z ustanovení § 186 odst. 3 daňového řádu plyne, že principy, na kterých založil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu své rozhodnutí, tj. že námitky týkající se existence závazku poddlužníka vůči daňovému dlužníku, případně jeho promlčení, může poddlužník uplatnit pouze v řízení o poddlužnické žalobě, zůstávají shodné s tím, jak byla exekuce příkázáním pohledávky upravena v zákoně o správě daní a poplatků.
37. V rovině hmotného práva tedy zamítnutím návrhu na zastavení exekuce nevzniklo oprávnění žalovaného vynucovat po žalobci plnění, které by jinak měl poskytnout odsouzenému R. B. Stejně tak žalobci v rovině hmotného práva nevznikla zamítnutím

návrhu na zastavení exekuce vykonatelná povinnost uhradit exekvovanou částku žalovanému.

38. Této skutečnosti si je žalovaný jednoznačně vědom, což konečně plyne z toho, že v části exekvované pohledávky podal poddlužnickou žalobu, v níž sám odkázal na to, že ve zbytku exekvované pohledávky podává žalobu Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových.
39. Zdejší soud zároveň ale nemůže pominout to, že ze znění § 181 odst. 2 daňového řádu (*Správce daně na návrh příjemce exekučního příkazu nebo z moci úřední daňovou exekuci zcela nebo zčásti zastaví, pokud ...*) plyne, že k podání návrhu na zastavení exekuce je oprávněn i příjemce exekučního příkazu.
40. Podle § 178 odst. 3 daňového řádu se exekuční příkaz doručuje dlužníkovi a dalším příjemcům tohoto rozhodnutí a nelze proti němu uplatnit opravné prostředky.
41. Podle § 186 odst. 1 daňového řádu při daňové exekuci postižením majetkových práv správce daně ukládá exekučním příkazem povinnosti dlužníkovi a poddlužníkovi, který je oprávněn nakládat s majetkovým právem dlužníka.
42. Podle § 186 odst. 3 daňového řádu nesplní-li poddlužník povinnost stanovenou mu exekučním příkazem a zákonem řádně a včas, má správce daně nárok na její splnění z prostředků tohoto poddlužníka; tento nárok správce daně uplatní podáním žaloby k soudu.
43. Podle § 191 odst. 2 daňového řádu poddlužník nesmí od okamžiku, kdy mu byl doručen exekuční příkaz, po dobu trvání daňové exekuce vyplatit dlužníkovi jeho pohledávku, ani na ni provést započtení nebo s ní jinak nakládat. Dlužník nesmí od tohoto okamžiku se svou pohledávkou jakkoli nakládat a ztrácí právo na její vyplacení.
44. Z citovaných ustanovení plyne, že poddlužník, tj. žalobce, je příjemce exekučního příkazu a tímto příkazem jsou mu ukládány ze strany správce daně povinnosti spočívající v povinnosti vyplatit stanovenou pohledávku správci daně (§ 183 odst. 2 *à contrario*) a nenakládat s ní jiným způsobem (*arestorium*).
45. Jakkoliv se povinnosti poddlužníka vztahují pouze ke konkrétní přikázané pohledávce, daňový řád (na rozdíl od občanského soudního řádu a exekučního řádu) přiznává příjemci exekučního příkazu, tj. i poddlužníkovi, právo podat návrh na zastavení exekuce, aniž by *prima facie* limitoval poddlužníka (žalobce) důvody, pro které může navrhopvat zastavení exekuce. Tudíž pokud má žalobce právo takový návrh podat, tak žalovaný má povinnost o něm přezkoumatelně rozhodnout.
46. V tom případě musel žalovaný jasně rozlišovat mezi důvody, pro které lze podat námitky proti exekučnímu příkazu, a důvody, pro které lze navrhnout zastavení exekuce, jak na to poukázal v rozsudku ze dne 2. 8. 2019, č. j. 8 Afs 250/2018-54, Nejvyšší správní soud, který uvedl: „[13] Soudní přezkum nemůže zpochybňovat souslednost a logickou provázanost jednotlivých fází daňového řízení. Námitkami proti exekučnímu příkazu nelze účinně brojit proti samotnému daňovému nedoplatku, stanovenému samostatným správním rozhodnutím, a následný soudní přezkum může být zaměřen zejména na vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu provedení exekuce, na vykonatelnost exekučního titulu, na jeho právní účinnost vůči povinnému apod., nikoliv již na přezkum důvodnosti samotného exekučního titulu. Soudní přezkum proto v těchto případech lze označit za do určité míry omezený a koncentruje se na

případné „vybočení“ z řádné a na principu proporcionality založené daňové exekuce (srov. rozsudek rozšířeného senátu čj. 2 Afs 81/2004-54).

[14] Přezkum exekučního příkazu je tedy ve výše uvedeném rozsahu omezen. Namítá-li stěžovatel věcnou nesprávnost exekučních titulů, žalovaný se tím při nařízení exekuce nemohl zabývat. Soud zdůrazňuje, že je nezbytné rozlišovat důvody pro vydání exekučního příkazu (důvody pro ne/nařízení exekuce) a důvody pro zastavení daňové exekuce (k tomu viz dále). Stěžovatel zpochybňuje správnost exekučních titulů, neboť v mezidobí byla zrušena rozhodnutí, na které je v odůvodněných exekučních titulů odkazováno. To však nepředstavuje okolnosti, které se zkoumají při nařízení exekuce.“

47. Je-li příjemce daňového příkazu oprávněn podat návrh na zastavení exekuce, je žalovaný povinen se s důvody návrhu na zastavení exekuce v úplnosti vypořádat bez ohledu na to, že jimi poddlužník zpochybňuje i důvodnost exekučního titulu, resp. uvádí námitky, které by jinak mohly vést k zastavení exekuce, ale v rámci exekuce příkázáním pohledávky jsou otázkou posouzení v rámci poddlužnické žaloby.
48. V nyní posuzované věci tak mohla být dotčena minimálně procesní práva žalobce na řádné odůvodnění napadeného rozhodnutí, tudíž soud považoval žalobu za přípustnou a žalobce za aktivně legitimovaného k podání žaloby.

K přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a námitce promlčení pohledávek

49. Krajský soud považuje za vhodné na úvod předestřít, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2021, č. j. 6 A 202/2018-47). Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela reagovat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013 čj. 1 Afs 92/2012-45, bod 28), neboť na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky.
50. V podaném návrhu na zastavení exekuce žalobce namítal, že exekuce zanikla mimo jiné promlčením. Žalovaný tuto námitku fakticky nevypořádal. Sám žalovaný rekapituluje, že žalobce namítl promlčení pohledávky jak ve vztahu k exekučnímu příkazu č. 1, tedy pohledávky vyplývající z kupní smlouvy, tak ve vztahu k exekučnímu příkazu č. 2, tedy pohledávky vyplývající ze smluvní pokuty za porušení kupní smlouvy.
51. V případě promlčení pohledávky na zaplacení smluvní pokuty vyplývající z porušení kupní smlouvy (exekuční příkaz č. 2) žalovaný námitku promlčení věcně neposoudil. Nedůvodnost námitky odvodil pouze od běhu smluvní pokuty za den 19. 11. 2018 a dále odkázal na řízení před civilním soudem.
52. Podáním ze dne 28. 2. 2020 žalobce namítl zánik pohledávky z důvodu započtení v průběhu měsíce ledna 2013. Podáním ze dne 12. 3. 2020 brojil proti rozhodnutí žalovaného o námitkách, které podal proti nařízení exekuce, a následně opětovně namítl promlčení pohledávek R. B. vůči žalobci a v rámci toho zpochybnil závěry žalovaného ohledně otázky promlčení, které uvedl v rozhodnutí o námitkách, a navrhl zastavení exekuce dle § 181 odst. 2 písm. b) daňového řádu. Posledním podáním ze dne 14. 4. 2020 vyjasnil, že jeho námitka neexistence tvrzených pohledávek i námitka promlčení se týká obou vymáhaných nároků, tj. nároku na zaplacení kupní ceny i nároku na zaplacení smluvní pokuty, dále

namítl, že žalovaný měl provést dokazování k zániku pohledávek. V závěru třetího podání uvedl, že žalovaným tvrzené pohledávky zanikly, resp. vůbec nevznikly, resp. byly promlčeny.

53. V případě pohledávky na zaplacení kupní ceny zdejší soud nejprve s odkazem na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu konstatuje, že námitkami proti exekučnímu příkazu nelze účinně brojit proti samotnému daňovému nedoplatku, stanovenému samostatným správním rozhodnutím – otázky, které mají být v námitkovém řízení zkoumány, jsou - vhodnost a proporcionalita způsobu a rozsahu provedení exekuce, vykonatelnost exekučního titulu, právní účinnost exekučního titulu vůči povinnému apod. Naopak v řízení o námitkách se nepřezkoumává důvodnost a věcná nesprávnost samotného exekučního titulu, tj. nepřezkoumávají se otázky zrušení exekučního titulu, započtení, promlčení nebo zaplacení vymáhané pohledávky.
54. Jinými slovy, pokud žalobce v námitkách proti exekučním příkazům brojil započtením pohledávek nebo jejich promlčením, jednalo se o námitky nepřípustné, neboť proti samotnému exekučnímu příkazu nelze brojit námitkami, kterými by poddlužník (resp. i dlužník) zpochybňoval výši dlužné částky, tedy materiálními námitkami proti obsahu exekučního titulu. Důvody, které uplatnil žalobce v námitkách proti exekučnímu příkazu, nebyly důvody, které by zpochybňovaly formální vady exekučního příkazu, které jsou fakticky jedinou způsobilou argumentací proti samotnému příkazu. Naopak námitky započtení, stejně jako zániku pohledávky, případně promlčení jsou důvody, které měl žalovaný řešit v rámci návrhu na zastavení exekuce.
55. Jestliže však žalovaný k námitkám promlčení v případě návrhu na zastavení exekuce odkázal pouze na to, co uvedl v rozhodnutí o námitkách proti exekučnímu příkazu, nepovažuje soud takové odůvodnění za dostatečné a přezkoumatelné, a to právě proto, že tato otázka nemá být předmětem řízení o námitkách proti exekučnímu příkazu.
56. Přesto se soud v případě exekučního příkazu č. 1, tj. příkazu na přikázání pohledávky za zaplacení ceny z kupní smlouvy, alespoň stručně v obecné rovině vyjádří k tomu, co bylo uvedeno v rámci rozhodnutí o námitkách, neboť věcnou správnost těchto závěrů zpochybňoval žalobce i v návrhu na zastavení exekuce. Zároveň pro budoucí posouzení věci to považuje soud za více než vhodné, a to zejména proto, že obecná zjištění jsou shodná i pro exekuční příkaz č. 2 a pohledávku z titulu smluvní pokuty.
57. V případě obou pohledávek se žalovaný ani v rozhodnutí o námitkách proti exekučnímu příkazu ani v napadeném rozhodnutí ve skutečnosti vůbec během promlčení lhůty a uplatněním námitky promlčení nezabýval. Z nyní napadeného rozhodnutí, ani z rozhodnutí o námitkách není vůbec patrný okamžik, ke kterému měla nastat splatnost kupní smlouvy, není z něj patrný ani právní názor žalovaného na běh promlčecí lhůty, tj. kdy počala běžet a kdy měla skončit, a ani z něj není patrný náhled žalovaného na právní úpravu, která na danou věc dopadá. Totéž platí pro obě pohledávky (viz bod 51 našeho rozsudku)
58. Jedinou argumentací žalovaného v případě kupní smlouvy je rozpor námitky promlčení s dobrými mravy, přičemž v této souvislosti odkazuje žalovaný na dvě rozhodnutí Ústavního soudu ČR. Jak případně poukazoval žalobce, bez zohlednění širších souvislostí případu je aplikace žalovaným uváděných rozhodnutí minimálně problematická. První z rozhodnutí – nález Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2005 ve věci sp. zn. I. ÚS 643/04, se týkalo vztahu mezi příbuznými (matka – syn) vyplývající z restitučního nároku, který byl

následně zcizen třetímu subjektu s tím, že výnos zcizení byl deponován u vedlejšího účastníka tehdejšího řízení. Druhé rozhodnutí – náleží Ústavního soudu ze dne 17. 2. 2010 ve věci sp. zn. I.ÚS 1737/08, se týkalo nároku stěžovatele na vydání bezdůvodného obohacení, který neměl být promlčený, z důvodu úmyslného jednání vedlejší účastnice.

59. V případě kupní smlouvy žalovaný odkazoval na vědomost dlužníka o tom, že páchá trestnou činnost, a (pravděpodobně) úmysl poddlužníka ochránit majetek syna a nevyplatit kupní cenu, aby nebyl tento majetek postižen trestem propadnutí majetku. Už samotná podstata obchodu nemá nic společného se vztahem matky a syna a podvodu v rámci rodiny. Zároveň žalovaný ani nijak nevysvětlil, proč by zadržoval žalobce kupní cenu, když fakticky pro něj není rozdíl mezi vyplacením ceny, zvýšením majetku syna a jeho propadnutím a nevyplacením částky s rizikem výkonu rozhodnutí příkázáním pohledávky. Pro žalobce je totiž v tomto situace zcela identická, neboť stále musí vyplatit částku kupní ceny. Zároveň se žalovaný vůbec nevypořádává s tím, proč nařídil výkon rozhodnutí příkázáním pohledávky až v roce 2020, když samotné platební výměry jsou z roku 2015 a nejpozději v roce 2017 musel žalovaný vědět o vydání rozsudku, kterým byl dlužníku uložen pravomocně trest propadnutí majetku. V tomto smyslu odkaz na část nálezu ve věci sp. zn. I. ÚS 643/04: „*mohou nastat situace (např. v poměru mezi nejbližšími příbuznými), že uplatnění této námitky je výrazem zneužití práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil a vůči němuž by za takové situace zánik nároku na vydání bezdůvodného obohacení v důsledku uplynutí promlčecí doby bylo nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil*“ je zjevně nepřipadný. Vztah poddlužníka a ČR jistě není vztahem mezi nejbližšími příbuznými a zároveň žalovaný, v postavení ČR, nijak nevysvětlil, proč nedošlo k uplatnění práva příkázáním pohledávky mnohem dříve za existence pohledávky, tj. na základě čeho dovodil, že ČR marné uplynutí lhůty nezavinila (soud pomíjí to, že žalovaný se k běhu a uplynutí promlčecí lhůty vůbec nevyjádřil). Jeho odůvodnění je proto v tomto smyslu zkratkovité a nepřezkoumatelné. Žalovaný se dovolává rozporu promlčení s dobrými mravy, aniž by ovšem sám vysvětlil své vlastní postavení a postup v rámci výkonu rozhodnutí.
60. V případě druhého z nálezů platí k přezkoumatelnosti názoru žalovaného to samé. Ani v případě druhého odkazovaného nálezu si nelze učinit představu o náhledu žalovaného na běh promlčecí lhůty a už vůbec ne na to, jak žalovaný dospěl k závěru, že by si žalobce (jako poddlužník) chtěl úmyslně přivlastnit majetek R. B. (dlužníka).
61. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nevypořádání odvolacích námitek.

K nesprávné aplikaci ustanovení daňového řádu

62. Námitka nesprávné aplikace daňového řádu tak, jak ji uvedl žalobce v podané žalobě, není důvodná, neboť porušení daňového řádu spatřuje v nesprávném poučení, kterého se mu dostalo v obou exekučních příkazech. Exekuční příkaz podléhá samostatně přezkumu ve správním soudnictví a není ve vztahu k rozhodnutí o návrhu na zastavení exekuce tzv. podkladovým rozhodnutím ve smyslu § 75 s. ř. s.
63. Pokud žalobce spatřoval vady při vydání exekučních příkazů, které podle něj měly za následek zkrácení jeho práv, mohl proti těmto rozhodnutím žalovaného brojit žalobou v zákonné lhůtě. Pokud tak neučinil, nemůže nyní, při přezkumu zcela jiného rozhodnutí

žalovaného, namítat vady při vydání jiných, samostatně soudně přezkoumatelných rozhodnutí, resp. soud nemůže v nynějším řízení žalobcem zpochybňované exekuční příkazy přezkoumat a dovozovat z nich nezákonnost jiného, nyní napadeného rozhodnutí.

K námitce nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí

64. K přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí v souvislosti s námitkou promlčení se soud vyjádřil výše. Na tomto místě nicméně považuje za vhodné se vypořádat s namítanou nedostatečností odkazu žalovaného na podanou poddlužnickou žalobu.
65. Jak soud uvedl výše, těžiště věcného přezkumu existence pohledávky je právě v rámci řízení o poddlužnické žalobě. Žalovaný proto nepochybil, pokud na ní odkázal. Nicméně soud souhlasí se žalobcem v tom, že pokud byl podán návrh na zastavení exekuce s ohledem na promlčení pohledávky a žalovaný přistoupil k jeho věcnému vypořádání, tak odkázat s částí argumentace na budoucí zaslání poddlužnické žaloby je zcela nedostatečné. O to nedostatečnější je tato argumentace v situaci, kdy sám žalovaný věděl, že v rámci poddlužnické žaloby se domáhá pouze části exekvovaných pohledávek, a to smluvní pokuty ode 9. 6. 2017, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o propadnutí majetku odsouzeného R. B. Ve zbytku, tj. pro pohledávku z titulu kupní smlouvy a pro pohledávku z titulu smluvní pokuty před 9. 6. 2017, byl dle samotného žalovaného oprávněn podat poddlužnickou žalobu Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových (jak plyne z žaloby podané k Okresnímu soud ve Zlíně, která je součástí správního spisu a ve které sám žalovaný před rozhodnutím v nyní projednávané věci sdělil soudu, že na Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových přešel majetek odsouzeného R. B.).
66. Soud zároveň souhlasí se žalobcem v tom, že žalovaný nesprávně posoudil jeho argumentaci zánikem, resp. započtením pohledávky a jejím promlčením jako vnitřně rozpornou nebo vzájemně se vylučující. Ze všech podání žalobce (vč. námitek proti exekučnímu příkazu) jasně plyne, že žalobce má za to, že pohledávka odsouzeného R. B. vůči žalobci zanikla započtením v průběhu ledna 2013 (tím pádem by ani nevznikla pohledávka z titulu smluvní pokuty). V případě, že by se žalovaný s touto argumentací neztotožnil a nadále trval na tom, že pohledávka existuje a nezanikla, namítl její promlčení. Ze soukromoprávního pohledu se jedná o smysluplnou argumentaci spočívající na důvodech, které se vzájemně doplňují, nikoliv vylučují. není důvod, aby v rovině veřejného práva bylo na věc nahlíženo jinak. Je proti zdravému rozumu a v rozporu se zásadou procesní ekonomie (nehledě na případné náklady řízení v případě civilního sporu) nejprve předložit argumentaci započtením a až v případě neúspěchu namítat promlčení pohledávky jako důsledek běhu času. Stejně tak soud nevidí důvod, aby se žalobce domáhal pouze důsledku běhu času, pokud má za to, že pohledávka zanikla započtením. Obojí argumentaci mohl žalobce uplatnit současně a z pouhého současného uplatnění nevyplývá vzájemné zpochybnění jedné nebo druhé možnosti.
67. V tomto směru je žaloba taktéž důvodná.

K důkazním návrhům žalobce a k vadnému posouzení obsahu podání žalovaného

68. Soud se ztotožňuje se žalovaným v tom, že žalobce k námitce započtení nepředložil a ani neoznačil dostatečné důkazní prostředky k prokázání započtení. Odkazy na trestní spis považuje soud za nedostatečné. Žalobce v rámci svých podání do exekučního řízení neoznačil jedinou konkrétní listinu, která by prokazovala započtení pohledávek.

Takovými listinami nemohou být v žádném případě ani příkaz k domovní prohlídce, ani protokol o ní. V případě, že by žalobce označil konkrétní listiny, bylo by povinností žalovaného tyto listiny vyžádat i z trestních spisů, avšak obecné odkazy na trestní spisy nelze považovat za dostatečné důkazní návrhy.

69. Pokud jde o odkaz žalobce na nemožnost nahlížet do spisového materiálu trestního soudu s ohledem na důsledek nouzového stavu, ani to nepovažuje soud za cokoliv, co by znemožnilo označit konkrétní listiny, které by prokazovaly započtení pohledávek v lednu roku 2013.
70. Navržení více zdrojů, ve kterých se mohou nacházet důkazní prostředky, jak o tom žalobce hovoří na str. 21 a 22 žaloby, není dostačující pro prokázání tvrzení o započtení. Ani časový odstup, na který odkazuje žalobce, mu nijak nebránil v tom, aby sdělil, jaké konkrétní listiny mají být nalezeny v trestních spisech. Nelze po žalovaném spravedlivě požadovat, aby prohledával trestní spisy a hledal blíže neoznačené listiny žalobce.
71. Pokud žalobce tvrdí, že po něm nelze spravedlivě požadovat, aby si v roce 2020 pamatoval každý detail předchozích let, tak soud má naopak za to, že právě po žalobci lze spravedlivě požadovat, aby byl schopen doložit to, čeho se dovolává, nebo alespoň označit zcela konkrétní důkazní prostředky, které je třeba provést k prokázání jeho tvrzení a které jsou v dispozici např. trestního soudu.
72. Tato žalobní námitka není důvodná.

Souborně k námitkám označeným „Promlčení a k tvrzenému zneužití práva ze strany žalobce“, „K účinkům podané námitky a souvisejících podání vůči exekučním příkazům“ a „K důvodnosti návrhu na zastavení daňové exekuce v důsledku promlčení“

73. Na str. 15 až 20 žaloby žalobce podstatně rozšířil odůvodnění námitky promlčení, nicméně primární vypořádání těchto otázek je na žalovaném. Soud nemůže nahradit rozhodování žalovaného s ohledem na princip subsidiarity soudního přezkumu. Zároveň správní spis neposkytuje dostatečnou oporu pro přezkum námitky promlčení. Soud odkazuje na výše uvedené k přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného.
74. Hodnocení těchto námitek zdejším soudem by bylo proto předčasné.

K obsahu výzvy ze dne 23. 3. 2020

75. Případné vady výzvy ze dne 23. 3. 2020 nejsou pro posouzení věci podstatné, neboť žalovaný posoudil všechna tři podání žalobce jako součásti návrhu na zastavení exekuce příkázáním pohledávky.

K upřesnění žalobního návrhu podáním ze dne 10. 2. 2021

76. Soud nijak nezpochybňuje tvrzení žalobce o tom, že část příkázaných pohledávek přešla v důsledku pravomocně uloženého trestu propadnutí majetku odsouzeného R. B. (rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 6. 2017, č. j. 5 To 55/2016-9823) na Českou republiku, zastupovanou Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových. Tato skutečnost vyplývá i ze správního spisu, např. z již citované poddlužnické žaloby podané u Okresního soudu ve Zlíně žalovaným.
77. Soud ani nijak nezpochybňuje tvrzení žalobce, že nástupnictví Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových na místě odsouzeného R. B. v rámci kupní smlouvy i v otázce

pohledávky ze smluvní pokuty může mít vliv na vykonatelnost pohledávky z kupní smlouvy a části pohledávky ze smluvní pokuty do 8. 6. 2017.

78. Přesto v tom soud nespatřuje důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, jelikož skutečnosti uvedené v podání ze dne 10. 2. 2021 nejsou rozšířením žalobního bodu a soud k nim nemohl přihlížet (jakkoliv mají racionální opodstatnění).
79. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.
80. Lhůta pro podání žaloby v nyní projednávané věci uplynula dne 13. 7. 2020, jelikož žalobce obdržel žalobou napadené rozhodnutí dne 13. 5. 2020. Skutečnost, že žalobce v podané žalobě mimo jiné napadl i hodnocení námitky žalobce, že exekvovaná pohledávka zanikla, neznamená, že jakékoliv doplnění argumentace v tomto směru může být rozšířením uplatněného žalobního bodu.
81. Žalovaný byl povinen vypořádat se s námitkami, kterými žalobce odůvodnil svůj návrh na zastavení exekuce. Mezi těmito námitkami žalobce neuváděl, že by došlo k přechodu pohledávek z kupní smlouvy a ze smluvní pokuty do 8. 6. 2017 z odsouzeného R. B. na Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových a v že by v důsledku toho došlo k zániku pohledávky ve vztahu k žalobci. Jako jediný důvod zániku pohledávky uvedl žalobce v návrhu na zastavení exekuce její započtení v roce 2013. Pokud se tedy žalovaný s přechodem pohledávek na Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových nezabýval, není to v souvislosti s podaným návrhem na zastavení exekuce jeho pochybením.
82. Pokud jde o žalobce, o tom, že došlo k pravomocnému odsouzení R. B. a uložení trestu propadnutí majetku, mohl žalobce vědět již od 8. 6. 2017. Nic mu nebránilo uplatnit námitku přechodu pohledávek z kupní smlouvy a ze smluvní pokuty do 8. 6. 2017 dříve než v reakci na žalobu ze strany Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, např. ihned po doručení exekučních příkazů. Přechodem pohledávek z kupní smlouvy a ze smluvní pokuty do 8. 6. 2017 neargumentoval žalobce ani v námitkách proti exekučnímu příkazu ani v návrhu na zastavení exekuce. Doplnění žalobního bodu ze dne 10. 2. 2021 je proto opožděná žalobní námitka, neboť nemá žádnou, byť elementární souvislost se žalobními body, ve kterých zpochybňoval pouze závěry o zániku pohledávky započtením. Dovožovat z formulovaného žalobního bodu jeho obecnou, blíže neohrazenou možnost ho kdykoliv později doplňovat o jiné důvody sice téhož důsledku, které však nikdy nebyly předmětem tvrzení žalobce (v tomto případě další důvody zániku pohledávky), by bylo v rozporu s koncentrační zásadou správního soudnictví dle § 72 odst. 1 s. ř. s.
83. Zároveň žalobce nebyl zbaven možnosti procesně v exekučním řízení reagovat na zjištění přechodu pohledávek z kupní smlouvy a ze smluvní pokuty do 8. 6. 2017 z odsouzeného R. B. na Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, případně na žalobu Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových. Žalobce mohl kdykoliv, i před 10. 2. 2021, podat další návrh na zastavení exekuce, neboť příjemce exekučního příkazu není v návrzích na zastavení exekuce limitován. Nadto otázka přechodu pohledávek z kupní smlouvy a ze smluvní pokuty do 8. 6. 2017 z odsouzeného R. B. na Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových nebyla do doby rozhodnutí Celního úřadu pro Zlínský kraj ze dne 4. 11. 2021, č. j. 2806-6/2021-640000-42, o zastavení exekuce nařízené exekučním příkazem k příkázání jiné peněžité pohledávky čj. 1129-2/2020-640000-42 ze dne 8. 1. 2020, před

žalovaným vznesena a posouzena, což platí dále i otázce smluvní pokuty do 8. 6. 2017 příkázané exekučním příkazem č. 2 doteď.

84. Jinými slovy, i kdyby se žalobce o přechodu pohledávek z kupní smlouvy a ze smluvní pokuty do 8. 6. 2017 z odsouzeného R. B. na Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových dozvěděl teprve dne 14. 4. 2020, mohl kdykoliv po tomto datu podat návrh na zastavení exekuce, namísto toho, aby dne 10. 2. 2021, tj. téměř rok poté, co se o podané žalobě dozvěděl rozšiřoval žalobní body.
85. Ani v tomto bodě se soud se žalobcem neztotožnil a v namítaných skutečnostech nespátroval důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

VI. Shrnutí a náklady řízení

86. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Z tohoto důvodu napadené rozhodnutí zdejší soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení žalovaný rozhodne vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a vypořádá se v úplnosti s námitkami promlčení. V tomto směru bude muset zohlednit především důsledky rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 6. 2017, č. j. 5 To 55/2016-9823, a zastavení exekucí, ke kterým v mezidobí došlo.
87. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Žalobce byl v soudním řízení zastoupen advokátem dle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii. Této osobě dle § 35 odst. 2 s. ř. s. náleží odměna za zastupování. Pro určení její výše se užije vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Náklady řízení žalobce se sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepsání žaloby a replika žalobce) 3 x 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 3 x 300 Kč. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 15 342 Kč včetně DPH.
88. Náhradu nákladů řízení soud naopak nepřiznal za dva úkony právní služby a s nimi související paušální náhradu, a to za doplnění žaloby ze dne 10. 2. 2021 (označeno jako upřesnění žalobního návrhu) a repliku k souvisejícímu vyjádření žalovaného, neboť se podle soudu nejednalo o upřesnění žaloby, ale opožděně uplatněnou žalobní námitku. Soud proto shledal, že se nejednalo o důvodně vynaložené náklady, které by měly být předmětem náhrady nákladů řízení.
89. Procesně neúspěšný žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 15. února 2023

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu